

BIBLIOTEKA

E

814-1

e 35

SHTETIT

GJIROKASTËR

ODHISE ÇERKEZI

Çelën qershitë

poezi

814-1

ε 35

ODHISE
ÇERKEZI

Çelën
qershitë

POEZI

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

ZEMRAT KEMI HAPUR

(ligjërim)

Ç'të ndriste belxhiku
nën dritën e hënës,
trim, o trim i nënës!
Kur të nisa malit,
të putha te balli
dhe të mbiu ylli.

Nur të ri të çeli
ylli mbi kapele,
si ylli i mëngjesit.

Ylli kishte brenda
shtigjet e lirisë,
që na deshte zemra.

Kur ju ngjite shpatit,
çeli syrin dielli,
shkriu bora e malit.

Me dufe lirie
na vjen pas hapi
të na sjellsh beharin.

Pranë ke Karadakun,
dot s'ju ndau hasmi,
lule, Asim djali!

Zemrat kemi hapur,
lule pikon malli,
o sorkadh i malit.

Ku ke shkelur ti,
të vijnë tani shokët
me grushtin te balli.

Ylli seç ju digjet,
mbi mermer të bardhë,
zemra juaj gjallë!

ÇELËN QERSHITE

Me labërin tër, aje në luj,
peshitë prej koshkëh kanë çelë,
(dhe në tërësinë: -Ej, Ej!)
rrethim krahët në ditë,
dhe në tërësinë: -Ej, Ej!
dhe në vepër me krahët në peshitë.

Një lëndë i mallë tër,
dhe këtu në lëndë,
peshitë në lëndë me shpirt,
si në labërin tër, aje në luj.

Tundin bëjë,
na bëjë në peshitë,
sikur në na tërësinë të gjithëve: -Ej, Ej!

ÇELËN QERSHITE

Në fshatin tim, atje në Jug,
qershitë prej kohësh kanë çelur.
(dikur ato, kur isha fëmijë,
rihnin krahët në dritare
dhe më thërrisnin: «Eja! Eja!»,
dhe unë vrapoja me krahët te pranvera.)

Nga flladi i mallit tim
dhe këtu në Mirditë
qershitë sivjet çelën më shpejt,
si në fshatin tim, atje në Jug.

Tundin degët,
na dërgojnë petale,
sikur të na thërrisnin të gjithëve: «Eja, eja!»

Tani nxënësit e mi
më shpesh i kthejnë sytë nga dritarja
dhe unë shoh si feston në to
ngazëllim i bardhë pranveror.

NË SY UA KEMI FLUTURIMIN

Përkulem mbi vocërrakët e mi,
u shoh sytë, u dëgjoj ligjërimin,
u përkëdhel faqet trëndafili,
u lexoj dëshirat
në sy, në ballë, në gishta.

Cicërimi sot nëpër klasa anëmbanë,
vogëlushë të dashur, cicërimi;
ne në sytë tanë qysh tani
ua kemi fluturimin.

NJË MURANË...

Pashë një muranë ndanë rruge,
një njeri dikur i vrarë në pritë,
një muranë.

Një amanet i kobshëm
nënshkruar nga gjaku
në biografinë e fisit,
një muranë.

Një njeri i paguar
dhe në çarkun e dyfekut
gishti i fshehur i bajraktarit,
lidhur me besën e krimit,

për të grabitur kullën,
për të grabitur arën,
për të grabitur jetën.

Një pushkë e mbetur në gozhdë pa zot,
ara me kallinj të ronitur në një stinë dhimbjeje,
fëmijë jetimë në kullën e nxirë,
një muranë.

Vdekja si hije duke ndjekur
vazhdimisht njerëzit e fisit,
që nga lindja gjer në mosqenie,
një muranë e lashtë ndanë udhës: